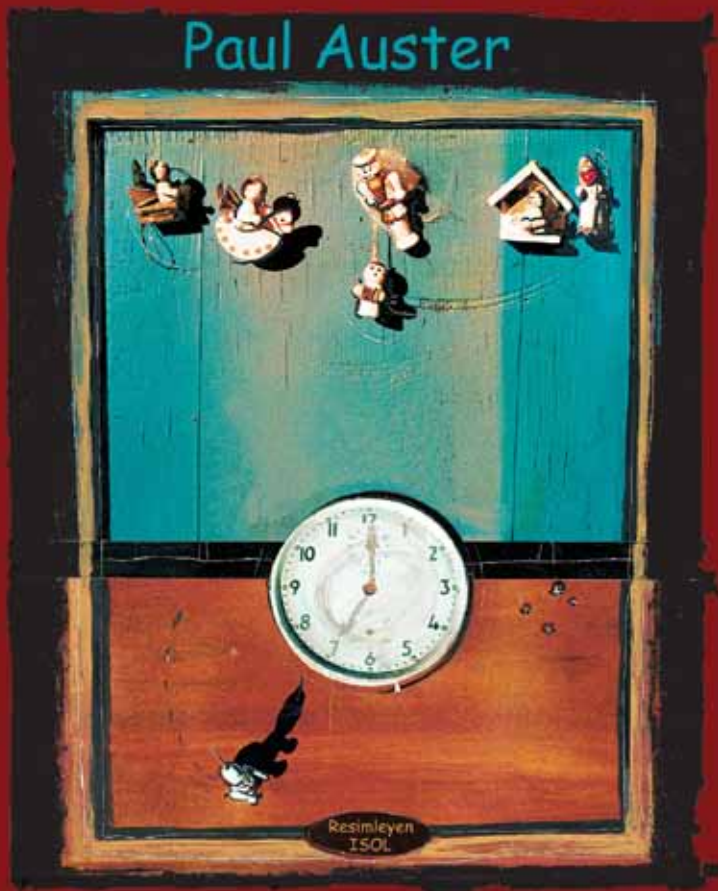

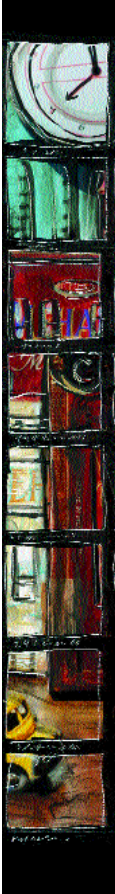
AUGGIE WREN'İN NOEL HİKÂYESİ

Paul Auster

Paul Auster
AUGGIE WREN'İN
NOEL HİKÂYESİ

Can Yayınları: 1691

Çağdaş Dünya Edebiyatı: 682

© *Auggie Wren's Christmas Story*, Paul Auster

© Paul Auster, 2004

© Editorial SudAmericana S.A., 2003

İllüstrasyonlar © ISOL, 2003

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

Bu öykünün Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Aralık 2007

2. basım: Aralık 2007

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Hayriye Kaymaz

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Argema Basım Yayın

İç Baskı ve Cilt: Argema Basım Yayın

ISBN 978-975-07-0873-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Paul Auster
AUGGIE WREN'İN
NOEL HİKÂYESİ

İngilizce aslından çeviren
FATİH ÖZGÜVEN

İllüstrasyonlar
ISOL

CAN YAYINLARI

**PAUL AUSTER'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

- NEW YORK ÜÇLEMESİ / *roman*
KEHANET GECESİ / *roman*
YANILSAMALAR KİTABI / *roman*
KÖŞEYE KISTIRMAK / *roman*
TIMBUKTU / *roman*
YALNIZLIĞIN KEŞFİ / *anı-roman*
ŞANS MÜZİĞİ / *roman*
SON ŞEYLER ÜLKESİNDE / *roman*
YÜKSEKLİK KORKUSU / *roman*
LEVIATHAN / *roman*
KIRMIZI DEFTER / *öykü*
DUMAN / SURAT MOSMOR / *senaryo*
CEBİ DELİK / *özyaşamöyküsü*
AY SARAYI / *roman*
YAZI ODASINDA YOLCULUKLAR / *roman*
BROOKLYN ÇILGINLIKLARI / *roman*

Paul Auster, 1947 yılında ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan amcasının kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. 20. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de New York Üçlemesi adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı* ve *Yükseklik Korkusu* adlı romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anıromanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı birbirini izledi. Auster, eşi yazar Siri Hustvedt ve iki çocuğuyla birlikte New York, Brooklyn'de oturuyor.

Fatih Özgüven, 1957'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. İletişim Yayınları'nda editörlük yaptı. Borges, Nabokov, Kundera, Henry James, Karen Blixen, Thomas Mann, Thomas Bernhard, Paul Auster, Flannery O'Connor, Virginia Woolf gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Isol, pek çok ödül kazanmış, dünyaca ünlü, Arjantinli bir illüstratördür.

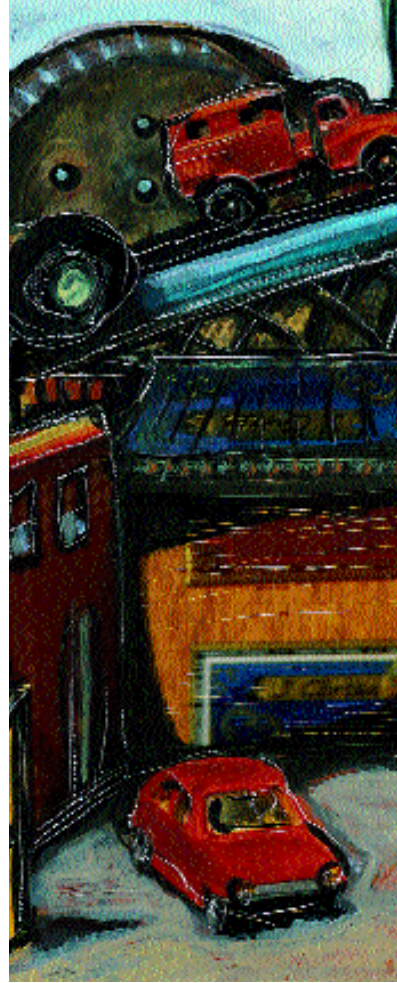

Bu hikâyeyi bana Auggie Wren anlattı. Auggie bu hikâyede pek pirüpak görünmediği için, ya da en azından kendisinin görünmek istediği kadar pirüpak görünmediği için, benden gerçek adını gizlememi istedi. Bunun dışında, kayıp cüzdan hadisesi, kör kadın, Noel yemeği kısımları tamamen onun bana anlattığı gibidir.

Auggie ile ben birbirimizi on bir yıla yakındır tanırız. Brooklyn Merkezde Court Sokağı'nda bir purocuda tezgâhtardır; burası da benim sevdiğim küçük Hollanda sigarlarını bulunduran tek dükkân olduğu için, oraya sıkça uğrarım. Auggie Wren uzun süre ilgimi çekmedi. O, kukuletalı, mavi bir sweat-shirt giyen, tuhaf, küçük bir adam, bana puro ve dergi satan ve her zaman hava durumu, Mets takımı ya da Washingtonlu politikacılar hakkında söyleyecek komik bir şeyler bulan cin gibi, sivri dilli bir tipti, o kadar.

Fakat sonra, birkaç yıl önce bir gün dükkândaki bir dergiyi karıştırırken kitaplarımdan biri hakkında bir eleştiri yazısına rastgeldi.

Ben olduğumu anladı, çünkü yazının yanında bir de fotoğrafım vardı. Ondan sonra ilişkimiz değişti. Artık Auggie için yalnızca bir müşteri değilim, seçkin biri olmuştum. Çoğu insan kitapmış, yazarmış pek aldırılmaz ama Auggie kendini bir sanatçı olarak görüyordu. Kim olduğumun sırrına varınca, beni bir müttefik, bir sırdaş, bir silah arkadaşı olarak bağrına bastı. Gerçeği söylemek gerekirse, ben bu durumdan oldukça utanıyordum. Sonra, neredeyse kaçınılmaz olarak, onun bana, ‘fotoğraflarıma bakar mısınız,’ dediği noktaya geldik. Coşkusu ve iyi niyeti düşünülürse reddetmem imkânsızdı.

Ne görmeyi bekliyordum Allah bilir. En azından Auggie’nin bana ertesi gün gösterdiklerini değil. Dükkânın arkasındaki küçük, penceresiz bir odada karton bir kutunun içinden on iki tane birbirinin eşi, siyah fotoğraf albümü çıkardı. Bunlar, hayat boyu çektiğim bütün fotoğraflar, dedi, günde beş dakikadan fazla vaktini de almadığını ekledi. On iki yıldır her sabah, saat tam yedide Atlantic Caddesi ile Clinton Sokağı’nın kesiştiği köşede durmuş ve aynı yerin renkli bir fotoğrafını çekmişti. Proje şu anda dört bin fotoğrafa ulaş-

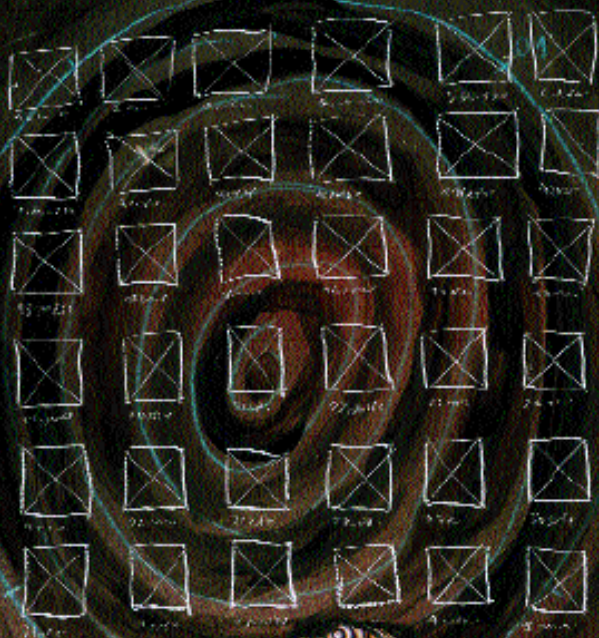
mıştı. Her albüm değişik bir yıla aitti ve bütün fotoğraflar 1 Ocak'tan 31 Aralık'a kadar tarihsına göre dizilmişti, her bir fotoğrafın altına da özenle günün tarihi yazılmıştı.

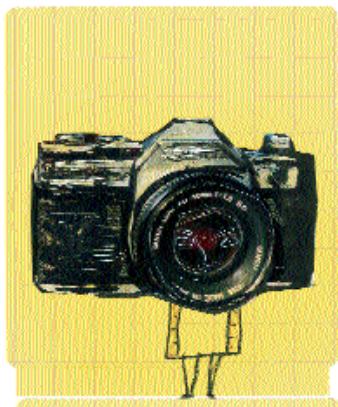
Albümleri karıştırıp Auggie'nin işini incelemeye koyduğumda, ne diyeceğimi bilemedim. İlk izlenimim bunun hayatta gördüğüm en garip, en şaşırtıcı şey olduğuydu. Bütün fotoğraflar birbirinin aynıydı. Tüm proje insanı uyuşturan bir tekrar girişimiydi. Aynı sokak, aynı bina, tekrar, tekrar, aman vermez bir fuzuli görüntüler cinneti. Auggie'ye ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden sayfaları çevirdim durdum, bir yandan da çok beğenmiş numarası yaparak başımı salladım. Auggie rahatsız olmuş görünmüyor, gülümsüyordu, fakat bu hal birkaç dakika devam edince birden beni durdurdu ve “Çok hızlı gidiyorsun. Yavaşlamazsan hiçbir şey anlayamayacaksın,” dedi.

Haklıydı tabii. İnsan bir şeye ağır ağır bakmazsa hiçbir şey göremez. Bir başka albümü elime aldım ve kendimi daha dikkatle bakmaya zorladım. Ayrıntılara daha dikkatle baktım, hava değişimlerine dikkat ettim, mevsimler değişirken ışığın değişmesini izledim. Giderek trafik akışındaki o çok ince değişimleri fark etmeye, (hafta içi günlerin hayhuyu, hafta sonlarının görece durağanlığı, cumartesilerle pazarlar arasındaki karşıtlık gibi) değişik günlerin ritmini kapmaya başladım. Sonra, yavaş yavaş, arka

plandaki insanları tanımaya başladım, sabahları yürüyerek işe gidenleri, her sabah aynı noktadaki aynı insanları, Auggie'nin fotoğraf makinesinin objektifinde hayatlarının bir ânını yaşarlarken.

AUGGIE WREN'İN NOEL HİKÂYESİ

Paul Auster

Bir gün bir yazarı New York Times'dan ararlar ve Noel günü gazetede yayınlanacak bir hikâye yazmasını isterler. Yazar öneriyi geri çevirmeye çalışırsa da, ısrarlar karşısında kabul etmek zorunda kalır. Ama nasıl yazacaktır? Hem ustaların öyküleriyle boy ölçüşemeyeceğini bilmekte, hem de alışılmış asiri duygusal Noel öykülerinden nefret etmektedir. Sorununu, bir pürocuda tezgâhtarlık yapan Auggie Wren'e açar.

Auggie, "Bir Noel hikâyesi mi?" der.

"Bütün derdin bu olsun. Bana bir öğle yemeği ısmarla, sana dünyanın en güzel Noel öyküsünü anlatayim." **Paul Auster**'ın bu kısacık öyküsü, gerçekten de alışılmış türden bir öykü değil. Kayıp bir cüzdani,

kör bir kadını ve bir Noel yemeğini anlatıyor. Ama her şeyi altüst ederek. Hırsızlık nedir? Yalan nedir? Gerçek nedir? **Auggie Wren'in Noel Hikâyesi**, hiç de duygusal olmayan ama okuru derinden etkileyen bir öykü.